

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev broj 65559/13
Ratko KOVAČIĆ
protiv HRVATSKE

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel) zasjedajući dana 13. rujna 2016. godine, u Odboru u sastavu:

Paul Lemmens, *predsjednik*,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro, *suci*

i Hasan Bakirci, *zamjenik tajnika Odjela*,

Uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 7. listopada 2013.,

Nakon vijećanja, donosi sljedeću odluku:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Ratko Kovačić, hrvatski je državljanin rođen 1973. i živi u Čavlima. Pred Sudom ga zastupa g. V. Margan, odvjetnik iz Rijeke.

2. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

Okolnosti predmeta

3. Činjenice predmeta, kako su ih iznijele stranke, mogu se sažeti kako slijedi.

1. Prekršajni postupak

4. Dana 17. siječnja 2008. policijske vlasti pokrenule su prekršajni postupak protiv podnositelja zahtjeva pred Prekršajnim sudom u Rijeci zbog prolaska kroz crveno svjetlo i ne korištenje sigurnosnog pojasa za vrijeme vožnje.

5. Dana 9. svibnja 2008. taj je sud izdao prekršajni nalog protiv podnositelja zahtjeva u kojem ga je proglasio krivim za dva prometna prekršaja i osudio ga na plaćanje kazne od

1,500 HRK¹. Također mu je odredio zaštitnu mjeru zabrane upravljanja motornim vozilima za razdoblje od dva mjeseca.

6. Taj nalog nikad nije (uredno) dostavljen podnositelju zahtjeva. Stoga je on za postupak saznao tek 22. rujna 2010. kad su mu policijski službenici, izvršavajući nalog, oduzeli vozačku dozvolu kako bi zabilježili gore navedenu zaštitnu mjeru.

7. Podnositelj zahtjeva je tada podnio prigovor protiv prekršajnog naloga. Iako je Prekršajni sud u Rijeci prvotno, 7. prosinca 2011. odbio odbaciti ga, taj je sud to učinio 16. ožujka 2012. nakon što je Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske uvažio podnositeljevu žalbu, ukinuo prvostupanjsko rješenje i vratio predmet na ponovni postupak.

8. U novom postupku, Prekršajni sud u Rijeci presudom od 27. travnja 2012. odbacio je optužbe protiv podnositelja zahtjeva jer je u međuvremenu nastupila zastara prekršajnog progona. U nedostatku žalbi protiv tog dijela presude, (podnositelj zahtjeva se žalio samo protiv odluke o troškovima postupka), ona je postala pravomoćna 17. svibnja 2012.

2. Postupak u povodu podnositeljevog zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

9. U međuvremenu, dana 24. travnja 2012. podnositelj je podnio zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku Visokom prekršajnom sudu žaleći se na dužinu navedenog prekršajnog postupka.

10. Odlukom od 3. prosinca 2012. taj je sud utvrdio povredu podnositeljevog prava na suđenje u razumnom roku i dodijelio mu 1,000 HRK² naknade.

11. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu tvrdeći da je iznos dodijeljene naknade prenizak.

12. Odlukom od 4. prosinca 2012. Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdio prvostupanjsku odluku.

13. Podnositelj zahtjeva je tada podnio ustavnu tužbu protiv odluke Vrhovnog suda.

14. Dana 21. ožujka 2013. Ustavni sud Republike Hrvatske proglasio je podnositeljevu ustavnu tužbu nedopuštenom te je svoju odluku dostavio podnositeljevom zastupniku dana 8. travnja 2013. Ustavni sud je smatrao da pobijana odluka Vrhovnog suda nije podložna ustavnosudskoj kontroli.

PRIGOVORI

15. Podnositelj zahtjeva je prigovarao na temelju članka 6. § 1. Konvencije zbog sveukupnog trajanja gore navedenog prekršajnog postupka.

---

¹ Približno 206 eura (EUR) u to vrijeme.

² Približno 134 EUR u to vrijeme.

PRAVO

16. Podnositelj zahtjeva je prigovarao da duljina predmetnog prekršajnog postupka nije bila u skladu sa zahtjevom „razumnog roka“ propisanom člankom 6. § 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja ... optužnice za kazneno djelo protiv njega, svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud ... u razumnom roku ispita njegov slučaj. ...“

17. Vlada je osporavala dopuštenost zahtjeva tvrdeći da podnositelj zahtjeva nije poštivao pravilo o šestomjesečnom roku te da nije bio žrtva kršenja prava zbog kojeg se žali te da je zahtjev u svakom slučaju očigledno neosnovan.

18. Podnositelj zahtjeva je osporavao te tvrdnje.

19. Sud smatra da nije potrebno ispitivati sve prigovore o nedopuštenosti koje je navela Vlada ili detaljnije reproducirati argumente stranaka jer je ovaj zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz razloga navedenih u nastavku.

20. Uzimajući u obzir sudsku praksu o tom pitanju (vidi, *mutatis mutandis*, *Innes protiv Francuske*, br. 28145/95, odluka Vijeća od 25. svibnja 1998., *Decisions and Reports (DR) 93-A*, pp. 50 i 61: i *Hadjibakalov protiv Bugarske*, br. 58497/00, § 47, od 8. lipnja 2006.), Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir počelo teći 22. rujna 2010. kada je podnositelj zahtjeva, po svome priznanju, saznao za predmetni postupak (vidi stavak 6. gore). To je vrijeme završilo 17. svibnja 2012. kad je presuda Prekršajnog suda u Rijeci postala konačna (vidi stavak 8 gore). Stoga je to razdoblje ukupno trajalo jednu godinu i oko osam mjeseci pred dvije razine odlučivanja, što se ne može smatrati pretjeranim.

21. Iz toga slijedi da je ovaj zahtjev nedopušten u skladu s člankom 35. § 3. (a) Konvencije kao očito neosnovan i mora biti odbijen u skladu s člankom 35. § 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 6. listopada 2016.

Hasan Bakirci
Zamjenik tajnika

Paul Lemmens
Predsjednik